

Maskáčová šiltovka, v pravom uchu pol tučta náušník, potetované ruky zdobi had a červená hviezda, na prstoch nápis *D E A D*. Agda Bavi Pain (27 a viac), košicko-turecký spisovateľ, básnik a scenárista pripravovaného hororu *Fabrika smrti*, patrí do starej školy, ale určite nie do starého železa. Je schopný celý deň nejesť, no cigaretu z ruky nepustí. Ako sám priznáva, dôležitým kritériom pri výbere nového bydliska preňho bolo, aby nemal ďaleko do známeho Randal klubu, kde som s ním spravil aj tento rozhovor. Po koncertoch skupín ČAD a TÖRR nám robila spoločnosť ohňová umelkyňa Frau Firer, ktorá opalovala nielen Agdu, ale aj jeho knihu. Nemecký preklad románu *Koniec sveta* totiž zažil skutočný krst ohňom, aj keď obstál už aj v iných skúškach. Po viacerých domácich oceneniach získal tiež *Velkú cenu za literatúru – Bank Austria Literaris 2008* spomedzi 800 nominovaných kníh zo 16 krajín východnej a juhovýchodnej Európy.

Bol si spokojný s koncertmi?

Áno. Dobre hrali. Veľmi sa mi páčila skladba *Válka s nebem* od TÖRR, na tú som už úplne zabudol. To je geniálny názov. A zníe dobre, bohužiaľ, iba v češtine.

Nie tak dávno som bol v Subclube na Warren Suicide a nebolo tam ani nohy. Nevieš, či ich poznáš, na teba je to asi príliš elektronické.

Keď nevidím plagát, tak ani neviem, o čo ide. Ale na koncerte Nemo som napríklad bol. Ten spevák si obil hlavu o plafón, ako tam tak vyskakoval. Nabetón mal roztrepanú lebku, ale páčilo sa mi to nasadenie. Tam je vidieť, čo sú ľudia ochotní spraviť pre vec.

Ja som bol v máji na KISS, tí tiež hrali na doraz. Bol to pre mňa rockový zážitok roka.

Chápem. Nikto nemá taký hlas ako Paul Stanley, má nenormálny, neopakovateľný hlas... Ako niekdajší člen pouličných cigánskych gangov som na nich vyrastal, KISS a Stevie Wonder boli povinná cigánska literatúra.

(Prichádza spevák Pišta Wilson z ČADu a prináša Agdovi nádielku cédečiek a knižku Havinkovo hovienko. Agda si všimne môj záujem a reaguje.)

Minule som v kníhkupectve natrafil na akúsi vulgárnu knižku pre deti, chcel som ju aj kúpiť, ale zistil som, že to vôbec nie je vulgárne. Deťom treba do rúk niečo poriadne, najlepšie nejaký bulvár.

V tvojej knihe Koniec sveta (mimochodom, blahoželám k cene) je scéna, kde majú dve postavy sex počas menštruácie. Celé je to napísané veľmi expresívne. Všetko je od krvi, postel' a nakoniec aj steny, keďže nevitáná návšteva vyprázdni zásobník do jedného zo súložiacich. Povieš mi, skoro ma nadobro prešla chuť na menštruačný sex. Čítal som, že podľa knihy sa tiež bude točiť film. Ako si to predstavuješ, bude tam tiež toľko krvi?

To tam musí byť. To je film o krvi, tak to tam bude. Žiaden o**b ako Jakubiskova Báthoryčka, sory! To akoby si chcel točiť vegetariánskeho Draculu. Nie, díky. Inak menštruačný sex nie je vôbec zlý, skôr naopak. A je veľmi zdravý! Ja za to nemôžem, že je pri ňom toľko krvi. Z toho si nerob ťažkú hlavu...

Máš ty vôbec z niečoho ťažkú hlavu?

Ťažkú hlavu mi najviac robí hlava. Je fakt ťažká. Keď si zoberieš, že váži 4 kilá, je to dennodenne pre celý organizmus riadna klada. Skús nosiť takú tehlu len chvíľu v ruke a uvidíš, ako sa ti budú klepať prsty! Hlavu navyše treba občas nosiť aj hrdo hore či dokonca ešte vyššie – v ľahkom zamyslení, a to už potom ide naozaj o držku. V jednej svojej básni som napísal: nevešaj hlavu ani pred šibeničným terminom.

Povedz niečo bližšie o cene, ktorú získal tvoj román Koniec sveta.

Cena vyzerá ako takmer päťciferné číslo v eurách na mojom konte. Takže potešila. Ale ešte pred jej udelením ma potešilo, keď som sa dozvedel, že sa kniha prekladá a trochu som pri tom aj vypomáhal. Niet divu, keď mnohému z textu nerozumejú ani Slováci, je tam totiž plno slangu, argotu, idiolektov, maďarských, ruských a rómskych výrazov. Prekladateľ Mirko Kraetsch sa o cene dozvedel zrejme ako posledný.

Čo urobíš s toľkými peniazmi?

V prvom rade si dám spraviť novú kerku.

Ozaj, tetovania. Čo máš napísané v kruhu okolo hviezdy? A ten had, ktorého máš na predlakti a aj v knihe satanských básni Kosť & Koža, ten mi zaváňa perzskými motívmi...

Okolo hviezdy je napísané „seeing red“ a „sinistar“. A had má také domáce meno. Jihad.

Si naňho asi dost hrdý.

Som hrdý hlavne na moju starnúcu mamu, ženu, brata, deti a vôbec všetkých okolo. A na to, že som tam, kde som. Že mám svoje miesto na Zemi, doma, v strede Európy. A aj keď to na Slovensku nie je až také zlé, je tu našťastie ešte moc práce pre všetkých. Musíme na seba popracovať. Veď dá sa hovoriť o kultúrnom národe, keď nemá ani vlastnú pornografiu? Moje miesto je tu a ja som sa kvôli tomu, chvalabohu, nikdy nemusel v živote pchať do análov alebo predávať svoj ksicht na každom špinavom rohu. Ale toto všetko s pocitom nejakej hrdosti vlastne vôbec nesúvisí. Iba mŕtvi muži môžu byť hrdí.

Na programe krstu nemeckého prekladu Konca sveta bolo okrem ohnivej šou aj čítanie zo slovenského originálu v podaní Alexandra Bárty, známeho z televíznych seriálov Rodinné tajomstvá, Ordinácia v ružovej záhrade a Panelák...

S Alexandrom sme starí kamaráti, ale čítania tam bolo minimum. Literatúra podľa mňa nepatrí na pódium. Nevieš, prečo to tam všetci tlačia. Je to intímna záležitosť, kniha patrí do postele. V sále si nič nevychutnáš, ja to ani nepočúvam. Nedá sa na to sústrediť, veď je to iná dimenzia.

Teraz otázka z celkom iného súdka. Čo si ako tuhý fajčiar myslíš o biopotravínach?

To je absolútny nezmysel. O tom sa ani nebvam. Pozri sa na mňa, ja kašľem ako tuberák s akútnou bronchitídou, ale rád sa obetujem, hlavne, že po sebe niečo zanechám. Buď budeš zdravý ty, alebo spoločnosť, ber to tak. Nieкто z tých dvoch musí za toho druhého položiť život.

Myslím, že spoločnosť nás tak či tak prežije. Ako motorová píla z Fabriky smrti...

Lenže tu až na výnimky nie je žiadna poctivá a zodpovedná skupina ľudí, ktorá by niečo razila a stála si za tým. Všetci fičia a vezú sa na trendoch. To je jedno, aká je doba zlá. Na Slovensku sa inak nedá, len že si na seba zarábaš komerčnou činnosťou a popri tom veríš tomu, čo robíš. A vrážaš do toho všetky svoje peniaze. S tými, ktorým padajú zadarmo veci z neba, ja zvyčajne nechcem mať nič spoločné.

Narážaš na niekoho konkrétneho?

Nie, ale minule som začul také meno, že Eva Urbaniková? To kto je? A navyše, ako sa môže v televízii a kdekade producovať nieкто, kto je nielenže nulový a nezaujímavý, ale ešte aj škaredý?! To rozum stojí. A ty môžeš tridsať rokov makať jak fretka na tých základných veciach, čo tu nie sú, čo chýbajú, čo tu nikto nerobí... Ale zas je to pre umelcov na Slovensku aj veľká výzva, lebo vonku už je všetko, ale tu toľko vecí chýba. Tu si môžeš vyberať, do čoho sa pustiť – či do horor punku, či do žánrového filmu. Lenže všetkému sa musíš venovať poriadne. Milujem, keď čajochka príde s predstavou, že o 5 minút bude slávna. Nie čaja. To teraz začneš, päť rokov budú na teba všetci plúť a po desiatich rokoch možno...

Čo ťa na takejto nevďačnej práci tak baví?

Zrejme nie nadarmo sa náš džob volá tiež slobodné povolanie. Nemusíš byť vzdelaný, stačí len troška talentu a ostatné si musíš vydiereť – celkom slobodne. Iba vďaka tomu som to z mladého delikventa dotiahol až do takých dobrodružstiev ako Slovensko hľadá Superstar či Nevera po slovensky. Slovenský šoubiznis, to je iná káva. Kadekto sa z neho už nepreberie. Aj to je sloboda. Som fascinovaný tým, ako dokážem byť vďačný za túto sprostú životnú nevyhnutnosť. A iba žasnem, ako slobodne na ňu siahajú všetci duševne neslobodní. Sloboda chce odvahu. A tú nemá každý.

Vráťme sa ale k Fabrike smrti...

Fabrika smrti je v skutočnosti prvý slovenský horor. Klasický slasher, v ktorom šialený, takmer nadprirodzený vrah pozabíja skupinku mladých ľudí. Je to ko-

merčný film s hviezdny obsadením, žiadne vysoké ambície nemá, napriek tomu však bude určite originálny a hlavne zábavný. Budú tam populárne tváre, napríklad Rytmus z Kontrafaktu. Na Slovensku sa naposledy žánrový film točil za komunizmu, teraz už dvadsať rokov fičia na slovenských plátnach psychologické nepodaroky s návštevou do tisíc ľudí.

Fabrika smrti sa začne točiť koncom februára. Pripravuješ ešte niečo do vtedy?

Dezorzovo Lútkové Divadlo má novú hru *Perún – hrom bezbožných abo POGROM SLAVIA!* Je to ďalšia zábavná bábková šou pre dospelých, ktorá znamená opäť niečo nové, súčasne tradičné a pritom poriadne pikantné. Napísal to Aladár Hrča, hudbu zložil gitarista Revo zo Zóny A texty k piesňam som napísal ja. A réžiu má, samozrejme, cigánsky režisér a princípál Gejza Dezorz, ktorý točí aj *Fabriku*. Premiéra hry bola 15. decembra v Randalí. Tentoraz sa búrajú nielen predstavy o bábkovom divadle, ale aj o slovanskej mytológii a slovenských dejinách vôbec. Ak nejaký Slota vykrikuje, že je Slovák a kresťan a bol tu odjakživa, tak sa hlboko mylí. Našími otcami sú pohania a matkami babylonské pobeľlice.

A ako sa má tvoj milovaný tchor Julius von Fontana? Bude novú bábkohru tradične uvádzať?

Má sa dobre, vďaka za opýtanie. Tentoraz ju končí. A vo veľkom štýle. Hrá boha THORA!

Aktivity či projekty reálne rysujúce sa do budúcnosti?

Reálne je v biznise dosť abstraktný pojem. Ale ak môžem byť konkrétny, tak one-dlho vyjde moja nová kniha básní *Rytier bez básne a Hany* a dúfam, že krátko po nej bude nasledovať rozmarný román *Ako som skončil so šoubiznisom*. Ale netešte sa, ja so šoubiznisom vôbec nekončím! TEXTmyspace.com/member

Zľava doprava: tchoria Julius von Fontana a Agda Pain sú veľkými fanúškami a priateľmi punku. Zóny A a Bratna Alexa FOTO FER BANJANA Z nakrúcania Slovensko hľadá Superstar na košíckom rómskom sídlisku Lumik 9 FOTO STEF www.steflemania.com

